

عنوان مقاله:

بررسی و نقد دیدگاه ها درباره گرایش و منش عرفانی شیخ الرئیس

محل انتشار:

دوفصلنامه حکمت اسرا، دوره 7، شماره 1 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسنده:

علی شیروانی - ارزیاب پژوهشگاه معارج

خلاصه مقاله:

از گذشته تاحال، دیدگاه های گوناگونی درباره بعد عرفانی ابن سینا وجود داشته است. برخی او را فقط فیلسوف مشایی می دانند؛ بدون هیچگرایش عرفانی در اندیشه و منش. برخی پا را فراتر می گذارند و او را فردی لذت گرا و در پی مقام می دانند که بویی از عرفان نبرده است؛ اما برخی مانند عین القضات همدانی معتقدند او مقام عرفانی والایی دارد. در این مقاله با بررسی شواهد و نقد دیدگاه های رقیب، از دیدگاه میانه ای جانب داری می کنیم: اگرچه ابن سینا به معنای مصطلح، عارف و صوفی نبوده، در اندیشه و منش، گرایش های عمیق عرفانی داشته است. او وحدت وجود را نفی می کرده؛ اما ذات فلسفه و عرفان را ناسازگار نمی دانسته، اهل مناجات و راز و نیاز بوده، قوه حدس قوی داشته، آثار عرفانی ارزشمندی پدید آورده، امکان کشف و کرامات عارفان را با مبانی فلسفی خویش به خوبی تبیین کرده و گام های موثری در آشتی دادن فلسفه و عرفان برداشته است.

کلمات کلیدی:

ابن سینا، عرفان، فلسفه، عرفان عقل گرا، فلسفه شهودی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1395806>

